

ποφασισμένος, και τὸν ἐθάρυνε τὸ ἔκτακτον βάρος τοῦ κυοφορουμένου βαπίσματός του.

Βλέπω τὸν Δημητρακάκη ἀρχίζοντα νὰ διηγήσῃ καταλαμβάνω ὅτι προσβάλλει τὴν χθесινὴν ἀπαρτίαν· ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ τὸν διακόψουν, καὶ ἀπορῶ πῶς ἡ συμπολίτευσις δεικνύει τόσην γενναιοῦτητα πρὸ τοῦ μάλλον ἀντιπαθητικοῦ αὐτῇ μέλους τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ἐτοιμάζομαι νὰ φιλοσοφῶ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἔξω ὡς πρὸς τὰς ἀγορεύσεις τοῦ Δημητρακάκη, ὅτε μὲ διακόπτουσιν αἱ συνήθεις ἀποδοκιμασίαι, οἱ θόρυβοι καὶ τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα· ἤδη ὁ Δημητρακάκης θέτει εἰς ἐνέργειαν τὴν ῥητορικὴν τῶν χειρῶν του, μυριάκις εὐνοητοτέραν τῆς τῶν λόγων του· ἀλλ' ἐνῶ πάλιν ἐτοιμάζομαι νὰ φιλοσοφῶ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς συνηθείας, διακηρύσσας με ἀπαθείστατον πλέον πρὸ τῶν καθημερινῶν ἀπαραιτήτων σκηνικῶν, ὁ Μάνδαλος ἀποσπασθεὶς ἐν βίᾳ τοῦ διήλου τῶν ὑπουργικῶν, εὐρίσκεται πρὸ τοῦ βήματος, ἀνταποδίδων ὀργίλως τὰς ὕβρεις, κτυπῶν τὰς χεῖρας, καὶ σκεφθεὶς ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς λύσεως τῆς σκηνδαλώδους συζητήσεως εἶνε ἐν λακωνικώτατον κάτω, τὸ ὁποῖον φυσικὰ ὁ Σπαρτιάτης βουλευτὴς θὰ ἤννοε ἀλλίον παντὸς ἄλλου· καὶ ὄντως· εἰς αὐτὸ τὸ κάτω ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἀποκριθῇ ὁ Δημητρακάκης, κατελθὼν τοῦ βήματος· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀγόρευσίν του, μετεχειρίσθη ἀντὶ βήματος τὴν παρειὰν τοῦ Μανδάλου, τόσον προχείρως εὐρεθεῖσαν πλησίον του, καθ' ἧς ἐπέριψεν, ὡς συνηθὺς ἔπραττε, βαρεῖαν τὴν παλάμην του.

Τοῦτο δυστυχῶς παρεξηγήθη καὶ ὑπὸ τῶν δύο πτερύγων νομίζουσιν ὅτι ἐκτυπήθη ὁ Μάνδαλος, καὶ ἐγείρονται οἱ μὲν διὰ νὰ παραστήσωσιν ἀγάλαματα ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς, οἱ δὲ διὰ νὰ ἐρμηνεύσωσι πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο, οἵτινες ἐκρατοῦντο συμπεπλεγμένοι· διότι ἡ χεὶρ τοῦ Δημητρακάκη εἶχε κολλήσει ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ Μανδάλου· ἡ ἑλξὶς ἔπενήργησε θαυμασίως. Καὶ οἱ ὀρμήσαντες ὑποδικιροῦνται εἰς δύο δυνάμεις ἀντιθέτως λειτουργούσας· οἱ μὲν σπεύδουσι νὰ χωρίσωσι τοὺς διαμαχομένους, οἱ δὲ νὰ ἐνώσωσι τὰς ῥάβδους τῶν μὲ τὰς κεφαλὰς καὶ ὠμοπλάτας τῶν συσσωρευθέντων εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

Ποῖον ἡδύτατον θέαμα ἀπὸ τῶν θεωρείων μας τὰ ἔρρυθμα ἀναισθηκατεβάσματα τῶν ῥάβδων, τὰ πρὸ τοῦ προεδρείου συμπυκνούμενα κύματα τῶν κεφαλῶν, ὀρμητικῶς σειομένων, τὸ καπέλλο τὸ ὁποῖον φορεῖ ὁ κ. Πρόεδρος ἐγκαταλείπει τὴν ἑδραν του, ἡ πρωτοφανὴς ὠχρότης τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἡ ἀμήχανος ἀκίνησία τῶν ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν ἐδρῶν αὐτῶν, ἡ ὀρμὴ τῆς φουστανέλλας τοῦ Λαμπруνοπούλου, πρῶτου ἀναπηδήσαντος εἰς τὸ πῦρ, αἱ κατ' ἰδίαν ἀλληλομαχίαι βουλευτῶν, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ Μεσσσηνέζη ἐν μέσῳ τοῦ πανδαιμονίου ἐκείνου, ἡ ἑξαψὶς τοῦ Μαυρομυχάλη, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας εἰσελθὼν διὰ νὰ προσφέρῃ, ὁ πτωχὸς, τὰς ὑπηρεσίας του, καὶ ἀποδιωκόμενος δι' ὠθήσεων ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, ἡ παρατεινόμενη ἀφηνείασις τοῦ Μανδάλου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀφοῦ ἤρχισε νὰ κοπάζῃ ὁ σάλος, τρεῖς ἐκράτουν καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ζητοῦντα μὲ λύσεως σπασμούς νὰ τὸν ἀφῇσιν ἐλευθέρον διὰ νὰ τελειώσῃ τοὺς λογαριασμούς του, ὁ Δουζίνας κραυγάζων τὸ νομοσχέδιόν μου, καὶ ὑπὲρ πᾶν θέαμα ἡ πλαστικωτάτη θέσις τοῦ Δεληγιάννη, ὀρθίου καὶ ἀκίνητου· καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα μὲ σφυγκτὰ ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, κατ' ἀρχὰς δὲν ἡδυνήθην νὰ

κατασιγάσω λυπηρόν τι συναίσθημα, καταλαβὼν τὴν καρδίαν μου, ὡσὰν ἐβλεπα δυστυχεῖς παράφρονες, οἵτινες θραύσαντες τὰς ἀλύσεις τῶν, δι' ὧν ἐκρατοῦντο ἐν τῷ φρενικομείῳ, μέλουσι νὰ καταξεσχιθῶσιν ὀρμῶντες κατ' ἀλλήλων. Ἀλλ' ὅταν ἤκουσα τὸν Δουζίνα προτείνοντα νὰ διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις εἰς ἐνδειξιν τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, ἡ παιδρότης τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ἐντὸς μου ὁ εὐεργετικὸς κ. Δουζίνας διέλυσε τὴν λύπην μου.

Ἐθνικὴ συμφορὰ! ἀλλὰ τὰ καθ' ἑκάστην τελούμενα ἐν τῇ βουλῇ σας, ὁ φανατισμὸς, ἡ τυφλότης, αἱ μικροπρεπεῖς ἀποφάσεις, ἡ ἰδιοτέλεια, αἱ ὕβρεις, εἶναι ὀλιγώτερον ἐθνικαὶ συμφοραὶ; Καὶ δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδριάσεως τῆς παρούσης συνόδου νὰ κλείσῃ ἡ βουλὴ κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ Δουζίνα;

Καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης ἐθνικὴ συμφορὰ εἶναι τὰ σημερινὰ ξυλοκοπήματα.

Ἦ πατέρες, ξυλοκοπεῖσθε! Ἄλλην εὐχὴν δὲν ἔχω νὰ σὰς δώσω. Τὸ ξύλον ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἡ παροιμία εἶναι κοινὸς τόπος εἰς ὑπερθετικὸν βαθμόν, ἀλλὰ μὲ ὀδηγεῖ νὰ συμπεράνω, ὅτι ἂν ἐπιμελῶς καλλιεργήσῃτε τὰ παραδείσια δένδρα, θὰ καταστήσῃ παραδεισίαν καὶ τὴν βουλὴν σας. Καὶ ἡμεῖς μυριάκις προτιμῶμεν νὰ σὰς θεώμεθα ξυλοκοπούμενους ἢ νὰ σὰς ἀκούωμεν ὕβριζομένους.

Ἦ νομοθέται, ξυλοκοπεῖσθε! ἀφοῦ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς σας προκαλεῖτε τὸ ξύλον, θὰ εἰπῇ ὅτι ἀτακτεῖτε ὡς παιδιά σχολείου· καὶ ἀφοῦ εἴσθε παιδιά, ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θὰ σὰς διορθώσῃ τὸ ξύλον.

Ἦ ἀντιπρόσωποι, ξυλοκοπεῖσθε! τοῦλάχιστον τὸ ξύλον δεικνύει ὅτι δυνατόν νὰ εἴσθε ἄνδρες· ἐνῶ ὅσκις ὕβριζεσθε χαριτωμένως, ὅπως συνειθίζετε, μόνον γυναῖων ἀξίαν ἔχετε.

Κουτρούλης.

ΒΟΥΛΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ, ΜΟΝΟΣΚΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΛΑΛΟΥΝΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ, ΜΑΝΔΑΛΟΣ, ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΡΟΖΟΓ, ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ, ΜΑΓΚΟΥΡΑ, ΓΡΟΘΙΑ, ΔΟΥΖΙΝΑΣ, ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΤΣΑΛΗΣ, ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ, ΦΩΝΑΙ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΒΩΛΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ, ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΟΙ, ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΝ, ΑΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ (διευθυνόμενος σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ βῆμα ἀπομάσσων παταγωγῶς τὴν ριτὰ του, καὶ προβλέπων ἀγρίως τὴν συμπολίτευσιν).

Κύριε πρόεδρε χοῦμ, χοῦμ, νὰ κατατεθῇ ἐδῶ ὁ κατάλογος τῆς χθές, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρέθη ὅτι ἦτο ἀπαρτία γκοῦχ γκοῦχ! ἂν ἦσαν 123 δὲν ἦτο νόμιμος ἀπαρτία χράπ χράπ, διότι αἱ Ἀδάμαι, ὁ συναικισμὸς, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ λογαριασθοῦν ἄρτιοι χοῦμ χοῦμ, πλὴν τούτου ἔλειψε καὶ ὁ κ. Ἱερομνήμων χράπα χροῦπ, καὶ ἔμειναν 122 χρέπ!

ΦΩΝΗ Α'. Δὲν εἶναι ἀληθές!!!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ. Ψεύδεται, καὶ ἂν τολμᾷς ἔλα ἐδῶ νὰ τὸ εἰπῇς αὐτό!

ΦΩΝΗ Β'. Ψεύδεται, ψεύδεται!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ. Χράπ, χράπ!...

ΦΩΝΗ Γ'. Εἶσαι ψεύστης.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ. (μαϊνόμενος). "Εβγα μωρὲ νὰ μοῦ τὸ πῆς ἂν τολμᾷς χράπ, νὰ ἐδῶ χρίπ, καὶ ὄχι αὐτοῦ χράπ χρίπ!

ΜΑΝΔΑΛΟΣ (κατερχόμενος ἀπὸ τὸ βῆμα ἀνεγείρει τὸ δεξιό του μαῖκι, προτείνει σχεδὸν ἡμίγυμνο, ἀπολήγον εἰς γρόνθον μαλτέζικο τὸ δεξιόν του χέρι). Εἶται ψεύτης ἐσὺ καὶ φαίνεσαι ἀπὸ τὰ μοῦτρά σου, βρωμιάρη!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ (μὲ φωνὴν τεσσάρων ἑμοῦ θηρίων βραχνών). Εἶς' ἐσὺ ψεύτης καὶ σὲ περιφρονῶ! ὦ ω χαμάλη!

ΜΑΝΔΑΛΟΣ (προτείνει τὸν ἕνα πόδα του εἰς θέσιν λογχομαχίας, ἀφίνει τὸν λιχανὸν τοῦ γρόθου του εἰς θέσιν δυνατὴν καὶ κλίνει τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν γῆν). "Αν σοῦ βαστᾷ μωρὲ κατέδα ἐδῶ ἢ (στρέφει τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν θύραν τῆς Βουλῆς) ἐβγα ἔξω!...

ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΝ (τρίβον τοὺς ὀνυχὰς του) κς, κς, κς.

ΡΟΖΟΥ (ἀπὸ τὸ θεωρεῖον) βρὲ σεῖς, βρὲ ματκαράδες δὲν τρέπεσθε φτοῦ σας φτοῦ σας, ξέστρωται!...

ΓΡΟΘΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ (κατ' ἰδίαν) πρέπει νὰ τοῦ καταφέρω μία ἴστα ρουθούνια). Νὰ χράμ χαμάλη!!

ΜΑΓΚΟΥΡΑ! (τοῦ Μανδάλου ὑψωμένη πρὸς τὴν Γροθιά) Νὰ καὶ σὺ μπερμπάντη!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.

ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ (ὑψώνει τὴν μαγκοῦρα) Βέβηλε ἐμίανες τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν (τοῦ καταφέρει μία μαγκουριά).

ΠΕΤΣΑΛΗΣ (τιθέμενος ἐν τῷ μέσῳ). Βρὲ παιδιὰ κτυπᾶτε ἐμένα, ἀλλὰ μὴν παρεκτρέπεσθε ἐντὸς τοῦ κοινοβουλίου.

ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ (ὑψώνει τὴν μαγκοῦρα του). Πίσω τραμπούκε ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους (τοῦ καταφέρει μιὰ μαγκουριά).

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (ἐγείρεται, θέτει τοὺς δύο του ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ τοποθετεῖ τὸ πρόσωπόν του ὡς πορτοκάλιον ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο του παλαμῶν καὶ κατ' ἰδίαν). "Αλλοίμονον ἐὰν καὶ τὸ ξυλοκοπᾶσθαι εἰσαχθῇσεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν!!

Μαγκοῦραι, πολλὰ ὑψούμεναι εἰς τὸν ἀέρα σχηματίζουσι πολλὰ σχήματα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ λάβαρον : **Ἐν τούτῳ Νίκα!**

ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Εἰσέρχεται διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς μάχης καὶ ἐξέρχεται διὰ γρονθοκοπημάτων γενναίων, ψιθυρίζων : ᾄ! τίποτε! τίποτε!

ΚΑΠΕΛΛΟ (πρὸς μίαν Μαγκοῦραν). Τί κτυπᾷς ἔτσι ἀδελφέ; ἐγὼ δὲν ἀνακατόνομαι.

ΜΑΝΔΑΛΟΣ (κρατούμενος ματωμένης εἰς μίαν γωνίαν τῆς βουλῆς καὶ ἀγωνιζόμενος πάντοτε νὰ ἐρμήσῃ). "Αφῆστε, ἀφῆστε με νὰ τὸν φάω!...

ΔΟΥΖΙΝΑΣ. Νὰ διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις διὰ τὴν ἐθνικὴν ταύτην συμφορὰν.

ΜΑΓΚΟΥΡΑ (στρέφεται πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς).

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ (δεικνύων ταῖς Μαγκοῦραις) ἡ κατάστασις αὐτή....

ΜΑΓΚΟΥΡΑ τοῦ Κώστα, στριφογυρίζουσα εἰς τὸν ἀέρα καὶ διαγραφίζουσα σπαθισμούς πρὸς τὸν πρόεδρον : Νὰ διαλύσῃς τὴν συνεδρίασιν, διότι ἡ βουλή πρέπει νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην τῆς.

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ (καταλαμβάνει τὸ βῆμα). Νὰ εἰπῶ δύο λέξεις....

ΔΥΟ ΜΑΓΚΟΥΡΑΙ (στρέφονται πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς).

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ. Εἶμαι σύμφωνος. Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ!...

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 392)

— "Εχετε ἐλπίδα, κύριέ μου· αἱ προκισθήσεις μᾶς ἀπατώσιν, ἀντίπεν ὁ Μηνᾶς, ὅστις ἐκ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ ὠμίλει, ἐφαίνετο εἶχεν ἀπαυδῆσαι ἐπαναλαμβάνων καθ' ἐκάστην τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο.

Ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀνδρῶν περιπατεῖ με βαρὺ καὶ βραδύ βῆμα καὶ ἔστυρεν, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς πόδας του. Ἀνῆλθε μέχρι βράχου τινός, οὗ αἱ ρίζαι ἐφθανον μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Μηνᾶς τὸν ἐμιμήθη.

— Μόλις ἐπατήσαμεν εἰς τὴν ξηράν, κύριέ μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐκαθίσταμεν ἤδη, ὡς νὰ εἴμεθα κουρασμένοι ἐκ μακροῦς πεζοπορίας.

— Μηνᾶ, εἶπεν ἐκεῖνος, μὴ ἀπαντῶν ἀμέσως εἰς τὴν παρτήρησιν αὐτοῦ, ἔχεις βεβαιότητα ὅτι εἶναι ἐδῶ, εἰς τὴν Πάτμον;

— "Εχω βεβαιότητα, κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Μηνᾶς· τὴν εἶδα με τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Μοὶ φαίνεται, Μηνᾶ, ὅτι δὲν θ' ἀζιωθῶ νὰ τὴν ἴδω, ἢ ὅτι θὰ τῇ συμβῇ δυστύχημα ἐξ αἰτίας μου. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἤρχομην ἐδῶ. Τί ἐλπίζω ἐκ τοῦ ταξιδίου τούτου; Ἡ θέσις μου εἶναι ἐκεῖ, ὅπου εἶναι ἡ ἐκδίκησίς μου. Ἡ ἐκδίκησις εἶναι τὸ τελευταῖον ἄσυλον, ὅπερ μένει εἰς ἄνθρωπον προδθέντα, ἐγκαταλειφθέντα καὶ γηράσαντα. Δύναμαι ἄρα νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ δι' ἐμὲ ἡ νεότης, ὁ ἔρως καὶ ἡ οἰκικὴ εἰρήνη; Ταῦτα εἶναι ἀδύνατα. Καὶ ἂν ζῇ ἐκεῖνη, δύναται νὰ ἐπανεῖλθῃ πρὸς ἐμὲ ἡ ἀγνὴ, ὡς ἄλλοτε; Τίς ἠξέυρει ἂν δὲν ἠγάπησε τὸν Βενετὸν καὶ ἂν δὲν τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη; Ἐκεῖνος εἶναι γόνος. Εἶναι φαρμακεὺς καὶ δαιμονολάτρης. Πῶς θὰ ἐπανεῖλθῃ αὕτη πρὸς ἐμὲ; Δύναται γινῆ γευθεῖσα τῶν ἀκολάστων ἡδονῶν τοῦ ἀσώτου βίου νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ συζύγου τῆς; Μὴ τὸ πιστεύσῃς. Ὅσον ἐνάρετος καὶ ἂν ἦτο ἡ δυστυχὴς ἐκεῖνη, δὲν ἠδύνατο εἰρῇ νὰ διαστραφῇ ἡ θέλησίς τῆς, καὶ νὰ πωρωθῇ ἡ καρδία τῆς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Βενετοῦ ἐπαρχῆς. Τίς ἠξέυρει ποῖα ὄργια τῆς ἐδίδαξεν ἐκεῖνος! Τὴν ἐπότισε τὸ ποτήριον τῆς πόρνῆς, ὡς λέγει ἡ Ἀποκάλυψις. Δὲν δύναται νὰ εἶναι πλέον ἐκεῖνη εἰς τὰ λογικά τῆς, καὶ ἂν διετῆρσε κόκκινον τινα λογικοῦ, θὰ ἐπιθυμῇ ν' ἀφιέρωσιν εἰς τὸν Θεὸν τὸν βίον τῆς. Φοβοῦμαι μὴ εὕρω τὴν δύσστηνον ταύτην γυναῖκα παραπαίουσαν καὶ ληρούσαν τοὺς λήρους τῆς ἀσελγείας. Ὡς, ὡς ἦτο τοῦλάχιστον ἱκανὴ

ΦΩΝΑΙ ΠΟΛΛΑΙ. Νά διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (συγκεκνημένος). Τὸ γεγονός τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγου εἶναι γεγονός ἐκ τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι ψηλαφητὴν ἀποδεικτικότητα τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ λεκτικοῦ μας! Ἡμεῖς ὡς ἀντιπολίτευσις δὲν δυνάμεθα νὰ συμπράττωμεν ἐὰν δὲν δοθῇται ἡμῖν τῇ ἀντιπολιτεύσει πλήρης ἱκανοποίησις. Ἀποκχωροῦμεν!...

ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ (πρὸς τοὺς ἀποχωροῦντας). Διατὶ δὲν τὸ συζητεῖτε;

ΜΑΓΚΟΥΤΡΑΙ, ΦΩΝΑΙ, ΓΡΟΘΙΕΣ (ἐγείρονται πρὸς τὸν Πετρίτσην, ὅστις παραμερίζει καὶ διαλύεται ἡ συνεδρίασις ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ ἀλλαλαγμοῦ τοῦ ἀκροατηρίου).

Μάγκας

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Σχολὴ τῶν Νέων ἀρχεται καταλαμβάνουσα τὴν θέσιν της ἐν τῇ συγχρόνῳ ποιήσει. Οἱ ἐπιπλεύσαντες — τοὺς γνωρίζετε — εἶναι τρεῖς καὶ μόνοι. Ὁ Νίκος ὁ Καμπᾶς, ὁ Γεώργιος Δροσίνης καὶ ὁ Κώστας Παλαμᾶς. Δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ ἄλλων, ἄλλου εἶδους. Ἄλλ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ μαζὺ ἀνεφάνησαν ἀδελφωμένοι καὶ περίπου ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ποιήσεως ἐκαλλιέργησαν· ἂν καὶ ἕκαστος φέρῃ τὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν του.

Οἱ δύο πρῶτοι ἐξέδωκαν συλλογὰς, τοὺς Στίχους, τοὺς Ἰστοὺς Ἀράχνης, τοὺς Σταλακτίτας.

Ἦδη καὶ ὁ θερμότερος καὶ ποιητικώτερος τῶν τριῶν, καθυστερῶν τῆς γλυπτικῆς τοῦ ἐνὸς τελειότητος καὶ τῆς τεχνικῆς

τοῦ ἄλλου πλαστικότητος, ἀλλὰ γονιμώτερος καὶ περιπαθέστερος καὶ εἰκονικώτερος καὶ ἀληθέστερος τρόπον τινα ποιητῆς, ὁ Κώστης Παλαμᾶς, ὁ συντάκτης τῶν Πρακτικῶν τῆς Βουλῆς τοῦ Μὴ Χάνεσαι, ἀναγγέλλει μόλις τὴν ἐκδοσὴν πρώτης συλλογῆς ποιημάτων, ἐνῶ ἡδύνατο πρὸ τριετίας ἀκόμη νὰ ἐκδώσῃ δύο καὶ τρεῖς τοιαύτας.

Ἡ συλλογὴ του διαιρεῖται εἰς τρία μέρη: Τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης — Τραγούδι τῆς Ἀμνης — Τὰ τρελλὰ μου.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Παλαμᾶ θὰ γίνῃ ἀνάσπαστος ἐν μέσῳ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν καὶ εὐωδῶν πνοῶν ὑπὸ τῶν εὐαισθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς προσεγγίσεως τῶν ἐορτῶν, τῆς τεχνικῆς ἀνοίξεως, τοῦ μετημφιεσμένου χειμῶνος, τῆς ὑποφωσκούσης Πρωτοχρονιᾶς, τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ἀπελπίσεως τοῦ Χρηματιστηρίου, τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βαρέων ἐπανωφθρίων, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ κυρίαι καλύπτουν τὰ ὀρεκτικά των, τῶν ραβδοκυπημάτων τῶν βουλευτῶν, ἡ ὁρεξὶς τῶν Ἀθηναίων διπλασιάζεται καὶ ἡ μάγειρικὴ τῶν ξενοδοχείων πρέπει νὰ εἶναι *al giorno*.

Τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν καλλιτεχνικώτατα ἐκμεταλλεύεται τὸ σουλτανικὸν Καφεστιατόριον ἢ Εὐρώπῃ τῆς Πλατείας Συντάγματος.

Ἡ Εὐρώπῃ ἐπιδιώκουσα τὸν διαμελισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, αὐτὸ γίνεται ἐν τῷ ξενοδοχείῳ αὐτῷ, τοῦ ὁποῖου τὰ θέλητρα ἐπιμένονεν κάθε λίγο καὶ κομμάτι νὰ ἐξαίρωμεν, διότι διευθυντὰς τοιούτων καταστημάτων ὑπολαμβάνομεν εὐεργετικωτέρους διὰ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ πολλοὺς βουλευτὰς καὶ πρωθυπουργοὺς μας. Παρὰ τὸν εὐρωπαϊκώτατον ἐπὶ δεκάωρον βράζοντα κοσμομέν, καὶ τὰ ἐκ μυρίων μύρων καὶ κρεάτων καὶ διεγερτικῶν συνιστάμενα ἐμβάσματα βλέπει τις

ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν! Τίς δύναται νὰ ζηλοτυπήσῃ τοιοῦτον ἀντίζηλον; Ἀλλὰ τρέμω μήπως ἀκούσω ἡμέραν τινὰ ὅτι ὁ Βενετὸς τὴν ἐπανεύρεν, ἢ, Θεέ μου οἴκτειρον, ὅτι μετέβη αὐτὴ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Βενετοῦ! Ταῦτα μοὶ προεῖπε νύκτα τινὰ ἡ Γραφτῶ, ἡ μάγισσα, εἶθε τὸ στόμα της νὰ ἐκλείετο διαπαντός, προτοῦ νὰ μὲ εἶπῃ ταῦτα. Οὐδέποτε εἶχον συλλάβει, οὐδ' ἡδύναμην νὰ συλλάβω ποτέ, ὑποψίαν κατὰ τῆς γυναικὸς μου. Εὐνόμιζον ὅτι αὐτὴ δὲν ἠγάπησε τὸν Βενετόν, ἀλλ' ἔγινε θυμὰ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ δυσειδὴς ἐκείνη γραῖα, ἡ Φορκίνα, μὲ εἶπε τὰ ἐναντία. Καὶ τότε μὲν δὲν τὴν ἐπίστευσα, οὐδὲ ἠκροάσθην τοὺς λόγους της. Σήμερον ὅμως μοὶ ἐπανερχονται διὰ πρώτην φορὰν οἱ λόγοι οὗτοι· μοὶ φαίνεται ὅτι λαμβάνουσιν ὁστᾶ καὶ σάρκα, γίνονται μορμολύκεια καὶ μὲ φοβίζουσι. Καὶ φαντάσθητι, φίλε μου, ἡξεύρεις τί θὰ εἶπῃ τοῦτο; Νὰ εἶσαι ἀνὴρ τίμιος, ἀγαθός, ἀμεμπτος, νὰ ἀγαπᾷς περιπαθῶς γυναικᾶ τινὰ, ἥτις νὰ εἶναι σύζυγός σου, νὰ τὴν νομίζῃς εὐτυχίαν σου, κόσμημά σου, θησαυρόν σου, καταφυγὴν σου, ἐλπίδα σου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον! Καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου ξένος τις, ὃν νὰ φιλοξενήσῃς μετὰ προθυμίας, καὶ νὰ σοῦ ἀρπάσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς! Ὡ, κόλκας! Ν' ἀφυπνισθῇς πρωτὰν τινὰ ἐγκαταλειμμένος, προδεδωμένος, κατησχυμένος, κατάρτος! Καὶ ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἐπίστευον ὁ ἄφρων, ὁ νήπιος, ὅτι αὕτη ὑπῆρξε θυμὰ καὶ τὸν ἠκολούθησεν ἀκουσίως. Ἀλλὰ σήμερον, ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, πείθομαι ὅτι αὕτη τὸν ἡ-

γάπα... καὶ ἡ λέξις αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου, ὡς χίλια ξίφη. Ἄ, ἡ μάγισσα ἐκείνη. ἡ ἀπαισία γραῖα Φορκίνα, εἶχε δίκαιον. Τὸν ἡγάπα βεβαίως! Τὸν ἡγάπα! Ἀλλ' ἐγὼ τί κακὸν ἐπραξα διὰ νὰ βασανίζωμαι τόσον; ἢ κολάζομαι ζῶν, ἕνεκα τῆς ἄκρας ἀγαθότητός μου;... Ὑπάρχει λοιπὸν Κόλασις πρὸ τῆς Κολάσεως;...

Πρὸς τὸν χείμαρρον τοῦτον τῶν λόγων οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ ὁ Μηνᾶς. Ἐκάθητο ἀκούων σιωπηλὸς καὶ μόλις προλαμβάνων ν' ἀκούῃ τὰς λέξεις.

— Διὰ τοῦτο, Μηνᾶ, ἐπανελάθειν ὁ ἕτερος, τώρα ὅτε ἤλθομεν πλέον εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ τὰ γενόμενα δὲν ἀπογίνονται, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν. Ἀκουε, τὸ σχέδιόν, ὅπερ ἔχω καταρτίσει. Ἐγὼ μὲν θὰ μείνω εἰς τὸ χωρίον τοῦτο νὰ σὲ περιμένω. Σὺ δὲ θὰ ὑπάγῃς μόνος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, νὰ πληροφορηθῇς ποῦ κατοικεῖ αὐτὴ ἡ γυνή. Καὶ ὅταν μάθῃς ὀριστικῶς ὅτι εἶναι ζῶσα, Μηνᾶ, καὶ κατοικεῖ κάπου, θὰ ἐπανέλθῃς πρὸς ἐμέ, καὶ θὰ σκεφθῶμεν ἐκ δευτέρου, ἂν πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ὁμῶς νὰ τὴν ἴδωμεν; ἢ νὰ ὑπάγῃς σὺ μόνος, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ περιμένω, ὅπερ μοὶ φαίνεται καὶ προτιμότερον.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριέ μου.

— Λοιπὸν σήμερον νὰ ἐτοιμασθῇς δι' ὁδοιπορίαν. Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μοναστήριον ὡς προσκυνητής, καὶ συγχρόνως θέλεις ἀναζητήσει τὴν κατοικίαν τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικός.